

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/236/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317217204
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317217204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: Y. I., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XXXX/X, U., o zaplatenie 780,68 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 27Csp/31/2017-52 zo dňa 09.04.2018, v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v napadnutom výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,39 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 573,39 Eur od 30.10.2014 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. súd vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku III. súd rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 46,90 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 517 ods. 1 veta prvá, 2, § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba bola podaná sčasti dôvodne. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol zmluvný záväzkový vzťah na základe uzavretej zmluvy o poskytnutie pôžičky č. 1210587 zo dňa 13.12.2013, v zmysle ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku v sume 800,- EUR, pričom žalovaný ako dlžník sa zaviazal uhradiť právnenmu predchodcovi žalobcu ako veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky v pravidelných 60-ich mesačných splátkach vo výške 25,67 EUR, teda celkovo sumu 1.497,- EUR. Ako prvé súd preskúmal dotknutú zmluvu z hľadiska, či táto obsahuje všetky esenciálne náležitosti v zmysle horecítovaného zákona. V zmluve chýba obligatórna náležitosť zakotvená pod písm. k/ vyššieho citovaného zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom

úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je totiž ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Uvedený právny záver o nutnosti rozlíšenia spomínaných splátok vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Trnave 9Co 401/2012 zo dňa 6.8.2013, ale aj rozsudku Krajského súdu v Prešove 7Co 220/2014 zo dňa 27.11.2014 a Krajského súdu v Žiline 8Co 549/2014 z 30.12.2014. Súd bol toho názoru, že v zmluve nepochybne chýba aj údaj o konečnej splatnosti úveru, nakoľko ten je v zmluve stanovený len údajom 12/2018, čo je nepostačujúce. Počet splátok totiž nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, nepochybne zákonodarcu pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k/, kde sa uvádza aj počet splátok. Obe tieto náležitosti teda nie je možné stotožniť a iný výklad než ten, že termín konečnej splatnosti úveru je potrebné určiť dátumovo, neprichádza do úvahy (napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline 5Co 286/14 zo dňa 27.5.2014). Právny predchodca žalobcu neuviedol v dotknutej zmluve všetky podstatné náležitosti predpokladané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy a to napr. termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v dôsledku čoho súd považuje predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičku vo výške 800,- EUR, pričom žalovaný z tejto sumy vrátil žalobcovi sumu 226,61 EUR. Súd preto žalobe v časti vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 573,39 EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 573,39 EUR od 30.10.2014 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti istiny nad sumu vo výške 573,39 EUR s príslušenstvom súd žalobu zamietol. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 780,68 € s úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal sumu 573,39 EUR s úrokom z omeškania. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 73,45 % ($573,39 \text{ €} / 780,68 \text{ €} \times 100\%$). Procesný úspech žalovaného je vo výške 207,29,- EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 26,55 % ($207,29 \text{ EUR} / 780,68 \text{ EUR} \times 100\%$). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 46,90 % ($73,45\% - 26,55\%$). Preto je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 46,90 %.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., navrhujúc, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu I. inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru, záver súdu je v rozpore s čl. 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v Rozsudku Súdneho dvora EU zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, ktorým sú slovenské súdy viazané a ktorý predstavuje primárny prameň európskeho práva, tento rozsudok má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 v právnej veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová by totiž členské štáty nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré smernica 2008/48/ES neupravuje. Podľa jej článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) zmluva o úvere na dobu určitú nemusí v čase jej uzatvorenia obsahovať presné určenie, aká časť splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť na bežné úroky a poplatky. K uvedeniu termínu konečnej splatnosti úveru odvolateľ uviedol, že splnenie vyššie uvedenej zákonnej požiadavky uvedením mesiac + rok ukončenia úverového vzťahu ako bolo v posudzovanom prípade „12/2018“ je dostatočne určité a zrozumiteľné, plne v súlade s platnými právnymi predpismi, poukazujúc aj na vyhlášku MF SR Č. 620/2007 Z.z.. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20.dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20.dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Úverová zmluva bola uzavretá dňa 13.12.2013, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.1.2014, konečná splatnosť úveru a doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.12.2018. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinností vyplývajúcich mu z úverovej zmluvy. V prejudiciálnej otázke: Má sa článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 vykladať tak, že údaje vyžadované týmto ustanovením (konkrétne, frekvencia splátok), musí byť v zmluve individualizovaný na podmienky danej konkrétnej zmluvy [v princípe uvedením presných dátumov (deň, mesiac, rok) splatnosti jednotlivých splátok], alebo postačí, ak sú v zmluve obsiahnuté všeobecným odkazom na objektívne zistiteľné parametre, z

ktorých je možné ich odvodiť (napríklad klauzulou „mesačné splátky sú splatné najneskôr do 15. dňa každého kalendárneho mesiaca, prvá splátka je splatná do jedného mesiaca od podpisu zmluvy a každá ďalšia splátka je splatná vždy po jednom mesiaci od splatnosti predošlej splátky alebo iným podobným spôsobom“), Súdny dvor EÚ rozhodol, že cieľ vyššie uvedeného ustanovenia je splnený, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Za daných okolností sa má článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosť a zrozumiteľnosť základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť už v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napr. zmluva o úvere uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozširovať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V prejudiciálnej otázke: Má sa článok 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) Smernice 2008/48/ES vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú, pri ktorej dochádza k splácaniu/amortizácii istiny úveru v rámci jednotlivých splátok, nemusí v čase uzavretia obsahovať presné určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky (t. j. súčasťou zmluvy nemusí byť presný splátkový kalendár/amortizačná tabuľka), ale že tieto údaje môžu byť obsiahnuté v splátkovom kalendári/amortizačnej tabuľke, ktorú veriteľ predloží dlžníkovi na jeho žiadosť, alebo článok 10 ods. 2 písm. h) zaručuje dlžníkovi dodatočné právo žiadať výpis z amortizačnej tabuľky k určitému konkrétnemu dňu počas trvania zmluvy o úvere, no toto právo nezabavuje zmluvné strany povinnosti, aby rozdelenie jednotlivých plánovaných splátok (splatných podľa zmluvy o úvere počas doby jej trvania) na úhradu istiny a úhradu bežných úrokov a poplatkov bolo obsiahnuté už v samotnej zmluve, a to spôsobom individualizovaným pre danú konkrétnu zmluvu, Súdny dvor EÚ rozhodol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3. uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že Smernica 2008/48/ES nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice 2008/48/ES, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank Romänia, C-602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Na základe vyššie uvedeného sa má článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48/ES vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. V prejudiciálnej otázke, či sa článok 23 Smernice 2008/48/ES má vykladať tak, že nebráni tomu aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, Súdny dvor EÚ rozhodol, že voľba režimu sankcií je ponechaná na zváženie členského štátu avšak ich tvrdosť musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú. Sankcia spočívajúca v strate nároku veriteľa na úroky a poplatky je primeraná v prípade, že zmluva o úvere neobsahuje najmä náležitosti ako je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvenciu splátok, prípadne existenciu i notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenia, tak ako to upravuje článok 10 ods. 2 Smernice, teda tie náležitosti zmluvy o úvere, ktorých neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor Európskej únie tak rozhodol, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) z.č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so Smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Tiež vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že

úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverovej splátky na jej jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle Smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodíť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto mu vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Zároveň odvolateľ poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.3.2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 9.7.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o Smernicu, ktorá predchádzala Smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravídla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Odvolateľ podporne odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 12Co/284/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 15Co/225/2017, ako aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp.zn. 16Co/105/2017 a uznesenie NSSR pod sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018.

5. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

6. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok v napadnutých výrokoch v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 Civilného sporového poriadku.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom zamietajúcom výroku a v napadnutom výroku o náhrade trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

8. Už právoplatným výrokom I. preskúmaného rozsudku (§ 367 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku) súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 573,39 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 573,39 Eur od 30.10.2014 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Keďže žalovaný proti preskúmanému rozsudku odvolanie nepodal, vo vyhovujúcom výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostal zamietajúci výrok a výrok o náhrade trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a či vec právne správne posúdil.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 13.12.2013 uzavrel právny predchodca žalobcu a žalovaný na formulárovom tlačive žiadosť a zmluvu o poskytnutí pôžičky č. zmluvy 1210587, pričom v časti III. pôžičky tejto formulárovej zmluvy boli vyplnené údaje: pôžička 800,- EUR, celková čiastka 1.497,- EUR, celkové náklady spotrebiteľa 697,- EUR, sadzba poistenia 2,9 %, splátka s poistením 25,87 EUR, priemerná hodnota RPMN 45,94 %, spôsob čerpania pôžičky v hotovosti, splátka 24,95 EUR, počet splátok 60, termín konečnej splatnosti (mesiac/rok) 12/2018, mesačná výška poistenia 0,72 EUR, RPMN(X)

32 %, fixná ročná úroková sadzba 32 %. V bode 6. Zmluvných podmienok formulárovej zmluvy sú upravené podmienky splácania tak, že klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach a v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, inak v sume a termínoch uvedených v zmluve a v termíne uvedenom v bode 6.2. týchto zmluvných podmienok. V bode 6.2. týchto zmluvných podmienok, pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo Zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Predžalobnou upomienkou zo dňa 27.8.2014 bol žalovaný vyzvaný žalobcom k bezodkladnej úhrade nedoplatku na splátkach v celkovej výške 138,63 EUR. Upomienka bola žalovanému doručená dňa 12.9.2014. Písomnosťou zo dňa 29.10.2014 bolo žalovanému oznámené, že dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom ku dňu 29.10.2014 dlžná suma predstavuje sumu 928,27 EUR, z toho istina úveru je vo výške 912,33 EUR. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že žalovaný uhradil ku dňu podania žaloby sumu 226,61 EUR.

10. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravujúceho zmluvu o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. d)), keď poukázal na to, že v prejednávanej príhode právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú spotrebiteľské zmluvy (§ 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, § 54 ods. 1, 2).

11. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe v časti o zaplatenie istiny v sume 573,39 Eur vypočítanej ako rozdiel poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov v sume 800,- Eur a zaplatených splátok úveru v sume 226,61 Eur a v časti o zaplatenie zákonného úroku z omeškania. Vo zvyšku žalobu zamietol dôvodiac, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonnú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a preto je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov.

12. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

13. Uzavretú zmluvu o poskytnutí pôžičky odvolací súd považuje taktiež za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, ako to uzavrel správne aj súd prvej inštancie, a nespochybnil ani žalobca. Právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanému, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru, teda poskytnutie peňažných prostriedkov bez dohodnutého účelu ich použitia. Ide o štandardnú formulárovú zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

14. V predmetnej veci bolo potrebné vysloviť bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď bolo preukázané z obsahu zmluvy o poskytnutí pôžičky, že v zmluve o poskytnutí pôžičky je výška mesačnej splátky uvedená údajom 25,67 Eur, čiže nie je presne špecifikovaná spôsobom, ktorý vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy

spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 <. Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

16. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. <. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného zákon č. 129/2010 <. Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Obsahové náležitosti sú vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských <. úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. <. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

17. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd uvádza, že zákon ukladá povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov, a to za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, tak úrokov, tak aj iných poplatkov, pričom absencia už len jednej z týchto náležitostí spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účel zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzatretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzatretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväžiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky, aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Odvolací súd má za to, že citované ustanovenie nemožno naplniť tým, že veriteľ mimo obsahu samotnej zmluvy o úvere, ktorá má obsahovať náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (vrátane písm. k)) vyhotoví na požiadanie dlžníka amortizačnú tabuľku, na ktorú samotná úverová zmluva vôbec neodkazuje, obsahujúci prehľad splátok s uvedením istiny, úroku, či iných nákladov na každú splátku zvlášť počas celej doby splácania. Obsah ustanovenia

§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je teda nepochybný a je nesporné, že jeho účelom zabezpečiť pre spotrebiteľa možnosť vykonať si kontrolu splácania úveru z jeho strany v rámci plnenia svojich zmluvných povinností tak, aby takáto možnosť bola zabezpečená vo vzťahu k jednotlivým splátkam tak, aby spotrebiteľ mal možnosť kontrolovať stav svojho nesplateného úveru podľa týchto položiek. Konkretizácia celkového počtu splátok so súčasným rozlíšením týchto jednotlivých častí nesporne poskytuje celkový sumár povinností spotrebiteľa z konkrétneho spotrebiteľského úveru.

18. Naviac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú pretlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

19. K opačnému záveru nemožno dospieť ani s poukazom na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová (ďalej aj „rozsudok vo veci C-42/15“), na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) a článok 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 v zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej aj „smernica“).

20. Odvolací súd uvádza, že rozsudok vo veci C-42/15 poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h), článku 23. Najpodstatnejšie je, že Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-42/15 poskytol výklad výlučne smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

21. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

22. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov SR a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok iných poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do ustanovenia § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z.z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) ustanovenia § 11 aj pred 01.01.2013. Ak by slovenský zákonodarcu chcel vyjadriť to isté, čo smernica, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu, ako používa smernica.

23. V danom prípade je tu zřejmý konflikt medzi smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica.

V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

24. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok.

25. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom Európskej únie, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala a podáva stabilný výklad ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal žalobca nie je prípustný. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok; jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty.

26. Odvolací súd je preto názoru, že napriek zneniu smernice a rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to uvádza ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval súd prvej inštancie, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora EÚ sú spolu s výkladom práva EÚ, ktorý sa v ňom nachádza, záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch. Pokiaľ teda súd pri svojom rozhodovaní postupuje v súlade s explicitným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je (čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, ide o postup náležitý.

27. Vzhľadom na to, že pre záver o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru bola postačujúca vyššie uvedená argumentácia, bolo už nadbytočným zaoberať sa otázkou ďalších obsahových náležitostí úverovej zmluvy, a teda aj otázkou konečnej splatnosti úveru.

28. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania žalobca v odvolaní uviedol, že podáva odvolanie i proti tomuto výroku, avšak neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Nakoľko žalobca žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o náhrade trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil, nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

29. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nebolo preukázané, že by mu nejaké trovy odvolacieho konania vznikli.

31. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).